

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

Cap. 1. De Cirola Arranorum Episcopo, qui ægerrimè ferens, Catholicos
Episcopos virtutibus & miraculis clarere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

555
COLLATIONVM SACRARVM
LIBER SEPTIMVS.

DE VETERIBVS ET NEO-
TERICIS HAERETICIS, ET QVAB
circa illos miranda contigerunt.

*Gregorius Episcopus Turonensis in historia
Francorum lib. 2. cap. 3. De Cirola Arria-
norum Episcopo. qui agerrime ferens, Ca-
tholicos Episcopos virtutibus & miraculis
clarere ipse hominem quendam precio in-
duxit, ut caecitatem simularet, & tandem
ex composito inuocata ope & religione Cirola
visum reciperet, qui a Deo & oculorum
dolore & caecitate percussus est, & tandem
beneficio Catholicorum Episcoporum resti-
tutus.*

CAP. PRIMVM.

Temporibus Arrianorum sub Honorico
Christianorum Catholicorum persecu-
tore, Cirola quidam Arrianorum Epis-
copus, haereticorum tunc maximus habebatur
assertor. Cumque ad perfequendum Christia-
nos rex per diuersa trāsmitteret, sanctum Eu-
genium Episcopum, virum inenarrabili san-
ctitate, qui tunc ferebatur magnae prudentiae
esse,

esse, in suburbano ciuitatis suæ reperit persecutor. Ductus itaque sanctus Eugenius ad regem cum illo Arrianorum episcopo pro fide Catholica decertauit. Cumque eum de sanctæ Trinitatis mysterio potentissimè deuicisset, & insuper multas per eum virtutes Christi ostenderet, in maiorem insaniam idem Episcopus inuidia inflammante succenditur. Erat enim tunc temporis cum sancto Eugenio uiri prudentissimi atque sanctissimi, Vindemnalis, & Longinus episcopi pares gradu, & uirtute non impares. Nam sanctus Vindemnalis eo tempore ferebatur mortuum fuscitasse. Longinus autem multis infirmis salutem tribuit: Eugenius quoque non solum visibilibus oculorum cœcitatem, sed etiam mentium depellebat. Quod cernens ille nequam Arrianorum Episcopus, uocatum ad se quendam hominem, ab illo quo ipse uiuebat errore deceptum, ait: Non patior, quod hi episcopi multa in populo signa depromunt, illosque cuncti me neglecto sequuntur. Adquiesce nunc his quæ præcipio, & acceptis quinquaginta aureis, sede in platea per quam nobis est transitus, & manum super clausos oculos ponens, me prætereunte cum reliquis exclama in magna uirtute, dicens: Te beatissime Cirila, nostræ religionis antistes, deprecor, ut respiciens manifeste gloriam ac uirtutem tuam, ut oculos meos aperiens, merear lucem uidere, quam perdi. Qui iussa complens, residensque in platea

platea, transeunte hæretico, cum sanctis Dei, iste qui Deum irridere cogitabat, exclamat in magna virtute dicens: Audi me beatissime Cirola: audi me sancte sacerdos Dei, respice cœcitatem meam, experiar ego medicamenta, quæ sæpè cœci reliqui à te meruerunt, quæ leprosi experti sunt, quæ ipsi etiam mortui persenserunt. Adiuro te per ipsam virtutem quam habes, vt mihi desideratâ restituas lucem, quia graui sum cœcitate percussus. Veritatem enim nesciens, verum dicebat, quia cœcauerat eum cupiditas, & virtutem Dei omnipotentis irridere per pecuniam æstimabat. Tunc hæreticorum Episcopus paululum se diuertit, quasi in virtute triumphaturus, elatus vanitate atque superbia, posuit manum suam super oculos dicens: Secundum fidem nostram, qua rectè Deum credimus, aperiantur oculi tui. Et mox vt hoc nefas erupit, risus mutatur in planctum, & dolus episcopi est patefactus in publico. Nam tantus dolor oculos miseri illius inuasit, vt eos digitis vix comprimeret, ne creparent. Denique clamare cœpit miser, ac dicere: Væ mihi misero, quia seductus sum ab inimico, legis diuinæ. Væ mihi, quia Deum per pecuniam irridere volui, & quinquaginta aureos accepi, vt hoc facinus perpetrarè. Ad episcopum autem aiebat. Ecce aurum tuum, redde lumen meum, quod dolo tuo perdididi. Vosque rogo gloriosissimi, Christiani, ne despiciatis miserum, sed velociter succu-

succurrere pereunti. Verè enim cognoui, quia
Deus non irridetur. Tunc sancti Dei miseri-
cordia moti, Si, inquit, credis, omnia possibi-
lia sunt credenti. At ille clamabat voce ma-
gna: Qui non crediderit, Christum filium Dei
& Spiritum sanctum æqualem habere substan-
tiam atque deitatem cum Deo patre, hodie
quæ ego perfero, patiatur. Et adiecit, credo
Deum patrem omnipotentem, credo filium
Dei Christum IESVM æqualem patri, credo
Spiritum sanctum patri & filio consubstan-
tialem atq; coeternum. Hæc illi audientes, & se
inuicem honore mutuo præuenientes, oritur
inter eos sancta contentio, quis oculis eius si-
gnum beatæ crucis imponeret. Vindemialis
verò ac Longinus Eugenium, ille autem eon-
tra eos exorat, vt manus imponerent ei. Quod
cum fecissent, & manus suas super caput eius
tenerent, sanctus Eugenius crucem super ocu-
los cœci faciens, ait: In nomine patris & filij
& Spiritus sancti veri Dei, quem trinum in v-
na æqualitate atque omnipotentia cõfitemur,
operiantur oculi tui. Et statim ablato dolore
ad pristinam redijt sanitatem. Manifestissimè
autem patuit per huius cœcitatem, qualiter
hæreticorum episcopus oculos cordium mise-
ro assertionis suæ velabat amictu, ne veram
lucem illi liceret fidei oculis contemplari. O
miserum, qui non ingressus per ianuam, id est
per Christum, qui est ianua vera, lupus magis
gregi quàm custos effectus est, pacem fidei quã
cre-

credentiū cordibus debuerat accendere, pra-
uitate cordis sui conabatur extinguere. Sancti
verò Dei alia signa in populis multa fecerunt,
& erat vox vna populi dicentis, Verus Deus pa-
ter, verus filius, verus Deus spiritus sanctus,
vna fide colendus, vno timore metuendus, eo-
demque honore venerandus. Nam quæ Ciro-
la adferit, falsa esse cunctis est manifestum.
Videns autem Honoricus rex effectiones suas
per sanctorum fidem gloriosam taliter denu-
dari, nec erigi sectam erroris, sed potius de-
strui, fraudemque pontificis sui in hoc scelere
fuisse detectam, sanctos Dei post multa tor-
menta, post equuleos, post flammam, post vngu-
las iussit interfici. Beatum autem Eugenium
decollari iussit, sub ea specie, vt si in ea hora
qua ens super ceruicem eius incumberebat, nõ
reuerteretur ad hæreticorum sectam, occide-
retur, ne eum pro martyre excolerent Chri-
stiani, sed exilio damnaretur, quod ita factum
esse manifestum est. Nam cum imminente
morte interrogatus fuisset si mori pro fide Ca-
tholica destinaret, respondit, Hæc enim est
sempiterna vita, pro iustitia mori. Tunc sus-
penso gladio, apud Albigensem Galliarum
urbem, exilio deputatus est, vbi & finem vitæ
præsens fecit. Ad cuius nunc sepulchrum
multæ virtutes creberrimè ostenduntur. San-
ctum verò Vindemialem gladio percuti præ-
cepit, quod & impletum est in hoc certami-
ne. Octavianus verò Archidiaconus, & multa
millia

millia virorum ac mulierum hanc fidem adferentium interempta atque debilitata sunt. Sed præ amore gloriæ, nihil erant hæc supplicia confessoribus sanctis, qui in paucis vexati, in multis bene se nouerant disponendas, iuxta illud Apostoli. Quia non sunt condignæ passiones huius temporis, ad futurâ gloriâ quæ reuelatur in sanctis. Multi tunc errantes à fide accipientes diuitias, inseruerunt se doloribus multis. Infelix autem quidam Episcopus nomine Reuocatus, eo tempore est reuocatus à fide Catholica. Tunc & Sol teter apparuit, ita vt vix ab eo pars vel tertia eluceret, credo nanque pro tantis sceleribus & effusione sanguinis innocentis. Honorius verò post tantum facinus, arreptus à dæmone qui diu de sanctorum sanguine pastus fuerat, proprijs semorsibus laniabat, in quo etiam cruciatus, vitam indignam iusta morte finiuit.

Gregorius Turonensis libr. de gloria Confessorum cap. 12. & 13. De quodam episcopo hereticorum, qui ad ornata fraude hominem illi luminare volens, excæcauit.

C A P. I I.

CV M Leuildus rex tanta miracula perferuos Dei, qui nostræ religionis erant, fieri cerneret, vocauit vnum episcoporum suorum, dixitq; secretus ad eum. Quamobrem vos vt isti qui se Christianos dicunt, non ostenditis signa in populos secundum fidem vestram? Dicit ei Episcopus: Sapius ego

co. cis